

[Sigsgaard.]

vort forslag ikke var beregnet. Jeg understregede i mit første indlæg, at i modsætning til andre tanker og forslag, der er fremsat fra forskellige sider her i dag, er dette forslag beregnet. Jeg tog forbehold over for nogle decimaler, men vort forslag er altså i modsætning til de andre forslag beregnet, så fru Hanne Reintoft må hitte på andre begrundelser for eventuelt at stemme imod det, hvis det skulle komme til afstemning.

Statsministeren afviser vores dagsordensforslag uden at kunne eller ville give bare én eneste begrundelse, og det samme gjaldt den konservative ordfører. Så kom statsministeren med en lidt letkøbt bemærkning, synes jeg, om, at VS forleden foreslog uddannelsen demokratiseret gennem indførelse af en støtte på 13.000 kr. til alle under uddannelse, og den næste dag, siger statsministeren, foreslår vi altså skattelettelse.

Til det er der for det første at sige, at statsministeren og hans regering totalt har afvist den uddannelsesdemokratisering, vi ganske rigtig forleden foreslog for anden gang, og som ville koste 5-6 milliarder kr. De penge ville regeringen og regeringspartierne ikke bevilge. Dermed er der endnu en god grund til at lette skattebyrden, og for resten har VS aldrig givet udtryk for skatteenægtersynspunkter.

Hvis statsministeren skulle komme på bedre tanker og forlade regeringens reaktionære uddannelsespolitik, bliver der brug for større indtægter for staten, og så ved statsministeren jo udmærket, at vi har peget på adskillige muligheder for større statsindtægter. Mange af dem kan statsministeren bare ikke lide. Lad mig minde om formueskatten, selskabsskatten, arveafgiften, skatteligningen, kapitalvindingsskatten. Her kunne der hentes store indtægter, og det ved alle her i salen, men det vil statsministeren og flertallet ikke. Han vil ikke røre ved de store formuer, de rige selskaber, skattebedragerne og spekulanterne. Han vil fortsat lade lønmodtagerne betale. Derfor går han imod vores dagsordensforslag, og han er politisk klog nok til ikke at ville sige her hvorfor, for så kunne det jo være, at nogle af hans vælgere blev forskrækkede. De havde jo nok ikke forestillet sig, at deres stemmer skulle bruges til at beskytte de store på de smås bekostning.

Denne politik demonstrerede statsministeren oven i købet i sit indlæg. Med tørre tal beskrev han, hvordan formueskatten år for år ikke giver mere, selv om formuerne som bekendt er steget kraftigt. Mens almindelige lønmodtageres skat er steget helt op til 35 pct. på ét eneste år, er der ingen stigning i formueskatterne; det fortalte statsministeren os heroppefra. Det skyldes jo, dels at man har hævet bundgrænsen til 300.000 kr., dels at formueskattepromillerne er sat ned — her regner man jo med promiller, ikke med procenter — og det er sket, samtidig med at indkomstskatten er røget i vejret. Det kalder jeg en asocial velhaverpolitik.

Hr. Anker Jørgensen havde sammen med SF lavet en dagsorden om, at diskussionen skal føres videre i et udvalg. Ingen skal gøre sig illusioner om, hvad der kommer ud af det udvalgsarbejde. Jeg beklager at måtte opfatte det først og fremmest som et forsøg på at trække situationen lidt i ørerne. Man vil fortælle arbejderne, at nu må de sandelig tage det roligt, for nu arbejder folketinget med deres problemer; så håber man på den måde at besvære uroen, og når udvalget så om nogen tid barsler med en mus, håber man, at gassen i mellemtiden er gået af ballonen. Der ligger jo ikke ét eneste løfte fra regeringen her i dag. Ikke en tomme vil den slække på sin økonomiske politik. Det er sagt, at der kan ændres lidt her og dér, men den økonomiske politik ligger stort set fast, det har man sagt fra regeringens side.

Det er muligt, at arbejderne kan øge deres pres, mens udvalget sidder, så meget, at der kommer resultater imod partiernes forventninger. Socialdemokratiet og SF opnår vel også med deres forslag, at de slipper for at tage stilling til vores dagsordensforslag.

Hr. Anker Jørgensen afviste vort forslag med, at det er usocialt. Jeg må indrømme, at man har hørt meget her i folketingssalen, men jeg var faktisk ved at falde ned af stolen, da jeg hørte det. Her kommer socialdemokraterne med et forslag, der vil give de store skatteydere 15 eller 20 gange så store lettelser som de små skatteydere, og så beskylder man vores forslag, der netop relativt set giver langt de største lettelser til dem med de små indtægter, for at være